

INNOVATIE

Innovatie is een nieuw toverwoord wat je op velerlei gebied tegenkomt. Het betekent vernieuwing. Ook de kaatsport ontkomt niet aan deze vernieuwing. Na de evaluatie van het seizoen 2002 gaan we door met de evolutie van het kaatsspel. Op 21 oktober jl. was er een forumdiscussie in de Koornbeurs waar iedere kaatsliefhebber zijn zegje mocht doen over dit thema.

Ik heb in de afgelopen periode een aantal kaatsboeken gelezen, waaronder het boek van Gerrit Lettinga over 'De Haantjes van Holwerd'. Dit boek geeft een mooie beschrijving van de periode (tweede helft jaren '40 en eerste helft jaren '50) die door een aantal kaatsliefhebbers onder ons worden geïdealiseerd en geromantiseerd. Ik heb het boek met veel plezier gelezen, omdat het een goed beeld geeft van deze tijd. Maar ook heb ik het boek kritisch gelezen. Mij viel een aantal zaken op, waaronder de zogenaamde 'lijst van 24'. Dit was de lijst van geselecteerde kaatsers welke ieder jaar aan het begin van het seizoen door de (K)NKB werd gepubliceerd. Een aantal malen vertelt Lettinga en citeert hij dat op een aantal wedstrijden een vrij groot aantal van deze kaatsers verstek lieten gaan, waaronder zelfs de 'Van Aisma dei'. Ik vraag mij af, waarom een aantal kaatsers verstek liet gaan op deze partijen. Vast niet omdat ze minder fanatiek waren dan nu. Ik denk dat vooral ook blessures hier debet aan zijn geweest. Een aantal malen gebruikt Lettinga termen als 'in stikken skouder' en een 'trochsleine hân', blessures die in die tijd kennelijk veel voorkwamen. Als ik nu praat met kaatsers van toen, beamen zij dat dit veel voorkomende blessures waren. O.a. Piet de Haan zelf moest regelmatig verstek laten gaan vanwege een 'stikken skouder', aldus Lettinga. Hoe het vroeger was kan ik niet met zekerheid zeggen, wel hoe het anno 2002 is. Als ik mij beperk tot de heren Hoofdklasse, heeft er dit seizoen geen enkele kaatser vanwege blessures over een langere periode verstek laten gaan. (in 2001 was er slechts een kaatser die vier weken was uitgeschakeld vanwege een blessure). Het verschil is zeer waarschijnlijk het gevolg van betere trainingen, trainingsmethoden en medische begeleiding. Vroeger werd er helemaal niet of weinig getraind, tegenwoordig minimaal 2x per week vanaf januari. Ook het gebruik van betere materialen (zoals o.a. de nap in de want) heeft er toe bijgedragen dat het aantal hardnekkige blessures is verminderd. De hedendaagse kaatsers komen direct in behandeling als er een beginnende blessure is, maar laten zich ook preventief behandelen, waardoor ze vrijwel geen wedstrijd meer hoeven te missen.

Heroïek en dramatiek horen bij de sport. Maar wanneer ze leiden tot blessures, vraag ik mij af of dit de juiste weg is. Wie zit er op te wachten dat onze toppers weken uit de roulatie zijn omdat ze op sokken en met een oude want op het Zaailand staan te kaatsen? De Klaas Kuikens en Sjouke Helfrichs konden niet anders, waardoor ze 's avonds met het bloed in de sokken kaatsten (zie: Kening op sokken van Hylke Speerstra). Ook zij hadden er met met de kennis en de materialen van nu er vast gebruik van gemaakt. En zeg nu zelf; is het kaatsen op 'Sonneborgh' zoveel slechter waar LKC zijn zaakjes en accommodatie ieder jaar fantastisch voor elkaar heeft?

Vroeger wist men niet beter en kon men niet anders. Het kaatsen is net als andere sporten met zijn tijd mee geëvolueerd, en heeft gebruik gemaakt van de kennis die in de loop der jaren is verworven. Bij alle veranderingen die worden doorgevoerd hoop ik dat iedere keer ook het blessure aspect en de preventie in ogenschouw wordt genomen. Het zou heel erg jammer zijn voor alle mensen die zich in de afgelopen jaren hebben ingezet hiervoor, een verandering weer zou moeten leiden tot aan toename van het aantal blessures. De veiligheid en het verminderen van blessurerisico's bij de kaatsers moet m.i. een prominente plaats innemen.